

Alīda Vārna

Zirgu mīlotājs Andrējs

Vairāki otaņķnieki joprojām atceras gadījumu ar Andrēju, kam sirdslieta bija zirgi. Kolhoza laikā viņa mājās bija zirgu stallis, un, kā stāstīja viņa sieva, vīrs tik ļoti mīlēja un saudzēja zirgus, ka dažkārt bijis gatavs paša sievu likt pajūgā, lai tikai lopiņi nebūtu jāmoka. Andrējs arī pa kluso čiepis maizi un burkānus, ko nesis saviem mīļuljiem. Un pateicis skaidri un gaiši - kad viņš nomirs, lai uz kapiem viņu ved zirgu pajūgā. Ja zirgu vairs nav, tad, labāk, lai nes uz pleciem.

Laiks gāja, ar laiku tiešām Andrējam zirgu staļļa vairs nebija, un pienāca brīdis, kad vecais vīrs aizdarīja acis uz mūžu. Piederīgie vai nu neatcerējās vecā vīra vēlēšanos, vai nevēlējās zirgus meklēt, bet tā vietā sarunāja smago automašīnu, kas zārku ar nelaiķa mirstīgām atliekām nogādās Zvaņu kapsētā.

Kad sēru brīdis mājās beidzās, nesēji cēla zārku plecos un nesa uz automašīnu. Sēru gājiens sastājās Andrēja pēdējam ceļam. Šoferis darbināja auto, bet no tā nenāca ne skaņas. Izmēģinājās viens šoferis, palīgā nāca cits, tad vēl kāds, bet automašīna kā bija tā palika klusa. Ko nu? Nekas neatlika, ka zārku celt uz pleciem un doties kājām uz kapsētu. Labi, ka ceļš nebija tāls – ap 200, 300 metru.

Atgriezušies mājās, pavadītāji posās pie galda, mazgāja rokas, bet pa to laiku, kamēr visi sasēdīsies pie galda, nolēma paskatīties, kas mašīnai noticis. Un liels bija viņa pārsteigums, kad tā iedarbojās ar pirmo paņēmienu.

„Cilvēka pēdējā vēlēšanās tomēr ir svēta, un ta ir jāpilda”, vēl ilgi pēc tam runāja tie, kas šo notikumu pieredzēja.

Stāsts publicēts: "Kurzemes vārds" 2005.24.11 (Kristīne Pastore ""Aiz kapu vārtiem)

Kurzemes vārds 29.04.2016 "Muzeja dārgumi"

Mirdza Birzniece "Lejaskurzemes teikas, nostāsti un spoku stāsti" (2018)